

[Indenrigsministeren.]

skatteprocent og en forholdsvis høj udskrivning på fast ejendom, altså også høj grundskyld, men forholdet er dette, at de pågældende landbrugere ofte selv udgør flertallet i sognerådet, og de må altså være enige om at udskrive skatten på den måde, den nu udskrives, fordi de har fundet, at det er et rimeligt og godt grundlag for skatteudskrivningen. Det er netop sådan, at i mange, vi kan vel godt kalde det venstrestyrede, kommuner holder man en forholdsvis lav skatteprocent og tager en udskrivning på fast ejendom, som man altså fastsætter hvert 4. år, og fortsætter med det, fordi man finder, at det er et sundt og rimeligt skattegrundlag.

Tager vi et eksempel fra en kommune som Tirsted-Skørtinge-Vejleby kommune i Maribo amt, så er gennemsnittet af de sidste 4 års skatteprocent 1,9, så langt er den nede, på knap 2 pct. Hvis man nu i en sådan kommune skulle gå ud fra dette gennemsnit, så kunne man højst nå en grundskyldpromille på 5,7, medens man måtte op på en skatteprocent på over 11. Det vil altså sige, at skattestrukturen i en sådan kommune blev så fuldstændig forandret, at grundskyldpromillen ville blive sat meget betydeligt ned, medens skatteprocenten ville stige til det 6-7 dobbelte.

Det kan naturligvis slet ikke tænkes, at nogen kommune skulle komme ud for så stor en omvæltning, og det har det ærede medlem og hans medforslagsstillere naturligvis også taget i betragtning, idet de siger, at man må gennemføre visse overgangsbestemmelser, og at omlægningen må ske over en længere årrække; det kan jeg selvfølgelig fuldstændig give forslagsstillerne ret i. Jeg mener, at dette forslag er aldeles uigennemførligt. Vi ville få en mængde kommuner, hvor skatteprocenten ville blive højere end den promille, som man skulle udskrive grundskylden med. Altså helt bagvendt i forhold til det, man hidtil har været vant til.

Jeg må slutte omtalen af dette afsnit

med at sige, at jeg tror, at de ærede forslagsstillere har glemt at tage deres kynlige kommunalfolk med, da de udarbejdede dette forslag; der ville blive en hel del landkommuner, som simpelt hen slet ikke økonomisk set kunne eksistere under en sådan ordning.

Hvad angår tilskuddet til amtskommunerne, så går lovforslaget ud på, at statskassens tilskud til nedsættelse af den amtskommunale grundskyldpromille forhøjes fra 465 000 kr. for hver promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien er mindre end 4,3, til 2 mill. kr. for hver promille, forrentningsprocenten bliver mindre end 5. Der sker altså her to ting: dels at man forhøjer udgangspunktet, forrentningsprocenten, dels at man forhøjer selve tilskuddet for hver promille, som denne forrentningsprocent falder. Dog har man så fastsat en begrænsning af tilskuddet, idet det højst kan andrage 60 mill. kr.

Efter lovforslaget skal disse stærkt forøgede beløb fordeles mellem de enkelte amtskommuner på det hidtil gældende grundlag, d. v. s. at fordelingen skal ske i forhold til størrelsen af den gennemsnitlige skatteudskrivning i de enkelte amter i årene fra 1928-29 og indtil 1932-33. Det er et meget gammelt fordelingsgrundlag, som man sikkert ikke, hvis man skal til at ændre ret meget, kan blive ved at bruge.

Efter de gældende regler er det maksimale tilskud for øjeblikket 20 mill. kr., og det nås først, når forrentningsprocenten kommer ned på 0,1. Efter det her fremsatte forslag ville det maksimale tilskud, de 60 mill. kr., allerede nås ved en forrentningsprocent på 2. Motiveringen for den foreslåede store forhøjelse er ønsket om at afhjælpe landbrugets trængsler, men også her kommer det samme til at gøre sig gældende, som jeg omtalte før, at der jo i amtskommunerne findes en mængde andre ejendomsbesiddere end just dem, der har landejendomme, og disse ejendomsbesidderes antal har i de senere år været stærkt stigende. Stationsbyerne vokser, og om-